

suetudinem interrogare; cum autem eam invenit, posnitemen semel, & iterum (si non est admonitus) admoneret, & minari negationem absolutionis, declarando ei inefficaciam propositionis, & periculum sacrilegii ac præbete si remeda contra consuetudinem.

Si ter, aut quater admonitus, nullatenus fuit correctus, ei differat (fieri potest ejus consensu) ab solutionem; vel neget, sicut solet facere cum infirmo medicus. Quod maxime observandum in frequentiis ex consuetudine confessionem, & in annua adimplitione præcepti. Si vero jam aliquilter consuetudo est interrupta, minorque reincidentia, potest spes emendationis concipi, & absolutione (cum remedio) impendi sicut etiam in Confessionibus ex mortivo aliqui missionis, vel specialis, ex aliquo casu, supernaturale mortis. Hoc idem debet facere Confessor ex officio Juridicus, & Doctoris. Tum quia non potest dare absolutionem penitenti indisposito, & non habent verum propositum, ut prudenter judicatur, & solet esse in consuetudinario. Tum etiam, quia hoc multis fructuosis solet esse, quam ipsa absolutione. Per quod solvit fundamentum Joann. Sanchez. Nec credendum facile penitenti, dum signa contraria apparent. Nec judicandum secundum id, quod est metaphysicæ possibile, sed moraliter. Vide Confessor de Penitentia, cap. 2. spec. 3. & Cardenias hic.

Quid dices de frequentibus, consuetudine; venialium confessionibus? Dico 1. Si venialis, de quibus est consuetudo, sunt materia totalis confessionis, id, quod de aliis dictum est.

Unde Contenson c. 1. corol. 3. ait: sine contritione (vel attritione) que & affectum, & complacentiam ipsorum excludit, & eorum detestationem adjungit habet, qui sola peccata venialis, nullo exteriori detestatio aperit, non solum gratiæ, ex operi operari non recipere, sed in grande sacrilegium incurrit, utpote Sacramentum penitentium multilans, eique materialm debitam non ministrans. Et licet materia sit voluntaria, dolor, & propositum sunt necessaria. Hoc validè advertendum in venialibus ex deliberatione commissis, & ob levitatem quasi despiciatis. In his autem quæ ex infirmitate, inde liberatione, & subreptione accident, non cum tanto rigore est judicandum, cum possit esse verum propositum, licet frequenter, ob multam occasionem, & humanam infirmitatem incurrandur. Sed nota D. Thom. verba in 4. dist. 16. q. 1. art. 2. Occasio praescindatur. Et 2. 2. q. 189. art. 10. cum S. Hieron. Funera magis praescindunt quam solve, & Christi Domini Matth. 5. & 18. Si oculus tuus scandalizat te, erue eum, & projice ab te: & si manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum, & projice ab te, per quæ S. Aug. & communiter PP. intelligunt occasionem fugiendam, & praescindendam, etiam necessaria sit; quasi oculi, manus, vel pes.

Et D. Thom. quodl. 1. art. 9. in Sed contra, ex S. Anselmo ait: Aliquis debet magis eligere esse in inferno sine culpa, quam in paradyso cum culpa; quia insensibilis in inferno non sentiret paenam, & peccator in paradyso non gauderet de gloria. Ex quibus colligitur, peccatum, & eius occasione proximan, quæ peccatum est, maximè fugiendum, & qui in illa versatur, pejus quam in inferno esse. Unde non absolvendum.

Et horum ratio est: quia occasio proxima est periculum formale peccati, & status peccati prohibetur præcepto negativo obligante pro semper, noli retinere: Et ex se, & per se causa moralis peccati, influens moraliter in eum, & sic peccatum; quia in moralibus eusdem malitia est constitutæ se voluntariæ in mortal, & proximo peccati periculo, ac committente illud. Unde inferno.

1. Contra Joann. Sanchez (& alios, qui 1. damnatum tenentur, & contra Hozes, Torrecilla, & Lumbier post eam) non posse absolviri, nec queri, nec ter, nec bis, nec semel, qui in ea est, & non relinquunt, cum possit, aut non vult. Solus enim impossibilitas physica, vel moralis potest excusare, ut iste cum proposito absolvatur. Si autem impossibilitas moralis in hoc consistat, quod occasio non possit dimitti, nisi amittatur vita ob defectum alimenti, prius vita debet amitti, nec illa impossibilitas admitti. Quandoq; occasio est involuntaria, qui nempe non est in manu propria eam abficere, aut relinquere, debet sicut de consuetudine dictum est propositione antecedente cum ea judicari.

2. Contra Joann. Sanchez, & alios 2. & 3. tenentes, nonnumquam ob bonum temporale, vel spirituale posse directè queri. Ait enim Christus Dominus, Matth. 16. Quid prodet homini, si mundum universum lucretur, anima vero sue detrimentum patiatur? Et D. Th. 2. 2. q. 10. art. 9. cum dixisset, non esse prohibendum cum infidelibus communicare ob bonum eorum spirituale: Et maximè si necessitas urgeat, addidit: Si autem sint simplices, & infirmi in fide; de quorum subversione probabiliter timeri possit, prohiben-

bendi sunt ab infidelium communicatione, & practicæ ne magnam familiaritatem cum eis habeant, vel absque necessitate communicent.

Oppono: Qui hostiam hordeaceam simul cum triticea consecrandam apponerebat, graviter peccaret: sicut etiam qui Missam ex devotione irreverenter voluntariæ audiret; ergo etiam qui venialis, sine debito dolore, cum aliis, quæ vero dolore, confiteretur, etiam si faciat ex devotione. Nigo consequentiam, quia illa hostia hordeacea, & illa Missæ auditio, nec materia consecrationis, nec virtus sunt immo irreverentia Sacramenti, cum materia ibi solum ad transubstantiationem apta apponi, & Missa reverenter audiendi debet. Et venialis illa, eti si non sunt materia absolutionis; sunt tamen materia penitentie, & aliam virtutum, ad quæ ordinatur hoc Sacramentum. Vide Tr. 13. Ex. 1.

* 55. Propositio 61. Potest aliquando absolviri, qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult omittire, quinim direte. & ex proprio quærit, aut ei se ingredit. Damnata. Propositio 62. Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut bona, non fugienda occurrit. Damnata. Propositio 63. Licitum est quare direcere occasione proximam peccandi pro bono spirituali vel temporali nostro, vel proximi. Damnata.

Contra has sunt illa verba D. Thom. in 4. dist. 22. q. 1. art. 3. Occasio praescindatur. Et 2. 2. q. 189. art. 10. cum S. Hieron. Funera magis praescindunt quam solve, & Christi Domini Matth. 5. & 18. Si oculus tuus scandalizat te, erue eum, & projice ab te: & si manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum, & projice ab te, per quæ S. Aug. & communiter PP. intelligunt occasionem fugiendam, & praescindendam, etiam necessaria sit; quasi oculi, manus, vel pes.

Et D. Thom. quodl. 1. art. 9. in Sed contra, ex S. Anselmo ait: Aliquis debet magis eligere esse in inferno sine culpa, quam in paradyso cum culpa; quia insensibilis in inferno non sentiret paenam, & peccator in paradyso non gauderet de gloria. Ex quibus colligitur, peccatum, & eius occasione proximan, quæ peccatum est, maximè fugiendum, & qui in illa versatur, pejus quam in inferno esse. Unde non absolvendum.

Et horum ratio est: quia occasio proxima est periculum formale peccati, & status peccati prohibetur præcepto negativo obligante pro semper, noli retinere: Et ex se, & per se causa moralis peccati, influens moraliter in eum, & sic peccatum; quia in moralibus eusdem malitia est constitutæ se voluntariæ in mortal, & proximo peccati periculo, ac committente illud. Unde inferno.

1. Contra Joann. Sanchez (& alios, qui 1. damnatum tenentur, & contra Hozes, Torrecilla, & Lumbier post eam) non posse absolviri, nec queri, nec ter, nec bis, nec semel, qui in ea est, & non relinquunt, cum possit, aut non vult. Solus enim impossibilitas physica, vel moralis potest excusare, ut iste cum proposito absolvatur. Si autem impossibilitas moralis in hoc consistat, quod occasio non possit dimitti, nisi amittatur vita ob defectum alimenti, prius vita debet amitti, nec illa impossibilitas admitti. Quandoq; occasio est involuntaria, qui nempe non est in manu propria eam abficere, aut relinquere, debet sicut de consuetudine dictum est propositione antecedente cum ea judicari.

2. Contra Joann. Sanchez, & alios 2. & 3. tenentes, nonnumquam ob bonum temporale, vel spirituale posse directè queri. Ait enim Christus Dominus, Matth. 16. Quid prodet homini, si mundum universum lucretur, anima vero sue detrimentum patiatur? Et D. Th. 2. 2. q. 10. art. 9. cum dixisset, non esse prohibendum cum infidelibus communicare ob bonum eorum spirituale: Et maximè si necessitas urgeat, addidit: Si autem sint simplices, & infirmi in fide; de quorum subversione probabiliter timeri possit, prohiben-

bendi sunt ab infidelium communicatione, & practicæ ne magnam familiaritatem cum eis habeant, vel absque necessitate communicent.

Præ omnibus, occasio luxurie est maximè fugienda, quia ex S. Isidoro apud S. Th. 2. 2. q. 154. art. 3. ad 1. magis per carnis luxuriam humanum genus subdit diabolus, quam per aliquid aliud, quia scilicet difficultas est vincere vehementiam hujusmodi passionis. Et idem S. Th. in illud 1. Cor. 6. Fugite fornicationem, ait: Cartera vita vincitur resistendo; sed vitium fornicationis non vincitur resistendo; quia quanto magis homo ibi cogitat particula, tanto magis incenditur; sed vincitur fugiendo, id est totaliter vitando cogitationes immundas, & quilibet occasions. Vide Tract. 5. Ex. 2. & Prop. 41. Alex.

* 56. Prop. 64. Absolutionis capax est homo, quamcumque labore ignorantiæ mysteriorum fidei. Et etiam si per negligientiam, etiam culpabilis, neciat mysterium Santissima Trinitatis, & Incarnationis D. N. IESU-CHRISTI. Damnata.

Hanc Academiam Lovaniensem dignam gravissima censura censuit, & Gonet tribunus illam Casuisticum erroneo refutauit a. 3. n. 158. Et contra eam est D. Th. 2. 2. q. 2. a. 5. docens: Omnes fideles necessitate præcepti teneri explicitè credere omnes articulos fidei in Symbolo Apostolorum contentos. Et necessitate mediæ ad gloriam mysteria Trinitatis, & Incarnationis, ex eodem loco cit. art. 7. & in 3. dist. 25. quæst. 2. a. 2. quodl. 2. ad 2. quia in nomine Trinitatis intramus in Ecclesiam per portam Baptismi, & Doctrinae, & Christus est Via, Veritas, & Vita, & Deus Trinus, & Unus terminus in visione beata.

Unde qui haec ignorat, peccat, & non est gratis capax, aut absolucionis. Ut ut illi. Tapiæ tom. 2. lib. 1. q. 2. art. 9. ex D. Th. 1. ad Corinth. 11. leet. 14. inquit, vel tardus admittenda est inter fideles ignorantiam invincibilis eorum, quæ explicitè credere tenentur sive necessitate mediæ, sive præcepti, quia haec frequentissime celebrantur in Ecclesia, & prædicantur, & sie innotescit aliqua nouita, quia obligantur ad explicitam quartardem, juxta illud Deut. 32. Interrog. patrem tuum, & annuntiabit tibi, mares tuos, & dicent tibi.

Confessor igitur inveniens penitentem haec ignorantiam, instruit eum, si potest, de his, quæ necessitate mediæ, & explicitè habet obligationem, & advertat negligientiam culpabilium eorum, quæ de necessitate præcepti tenetur scrire; & si cum dovere proponit haec addiscere, & spes appareat, poterit eum absolvere.

* 57. Prop. 65. Sufficit illa mysteria semper credidisse. Damnata, Quia olim cum D. Th. diximus Propos. 1. Alexandri, & hic Prop. 5. 6. 7. & 17. multoq; tenetur homoactus fidelis, praesertim horum duorum mysteriorum, cum sint media præcipua ad utrumque salutem, elicere. Justus enim ut ait Paul. Hebr. 10. ex fide visit. Utinam ita vivamus omnes in Christo Domino, & DEO Trino, & Uno!

MOLINOS DAMNATUS.

* 58. Ex dictis colligatur, quare in tot mala, & erroris irritu, Hæresarcha, sed tandem prope vite finie punitus, Michael de Molinos, qui larvato prætextu contemplacionis fidei, Animam unico actu in Dei sola essenta defixam, unitam, & anihilatam relinquens, & corporales sensibus per sua oblectamenta, sine temorist conscientie laxatam habendas; & sic querebat, & permittebat lascivias occasiones in conventiculis utriusque sexus, & pollutiones, & alias turpes furias, blasphemique ajebat, has habuisse Sanctos, Job, Jeremiam, Davide, & Apostolum Paulum; & sic errores addens, irritus in conuictu Massiliorum, Beguardorum, Illuminatorium, Quietianorum, & aliorum Hæreticorum.

Et sic exterminans virtutem exercitiva, infamabat veram orationem fidei, quietis, illuminationis, unionis, & mortem spiritualem, veramque animæ anihilationem, quam Dei casta, & fortis, ut mortis dilectio facit, & de qua S. Greg. Hom. 11. in Evang. Et nihil iam, quod caro blanditur, libertat; nihil, quod carnalem vitam trucidat, spiritus perborrescat.

Ideo ab eodem Innoc. XI. die 19. Februario, 1688. fuit damnatus cum omnibus suis liberis, & operibus, quicunque loco, & idiomatic impressis, & omnibus manuscriptis. Ex 68. ejus propositiones hereticae, &c. ita prohibitus, ut de eisdem, & similibus omnibus, & singulis post hac quoquo modo loco quilibet occidatur. Ideo eas hic omittimus. Videatur Porter seculu. 17. cap. 5. §. 6. pag. 562.

Et contra eas Chernubij Paradisi opiniones locis, a. n. 62. & 72. cit. & op. 18. cap. 9. dicentem: Impeditur enim animus hominis, ne libere possit Deo vacare, non solum ex amore exteriorum, sed multo magis ex interiorum passionum impulsu, inter omnes autem interiores passiones maximè rationem absorber concupiscentia carnis, & venereorum usus. Idque confirmat verbis S. Aug. Apostoli Pauli, & Christi Domini, Matth. 19. Et 2. 2. q. 158. art. 4. ad 1. ex S. Greg. Sine contemplativa vita intrare possunt ad caelestem Patriam, qui bona, que possunt operari, non negligunt; sine activa autem intrare non possunt, si negligunt bona operari, que possunt.

EXAMEN IV.

De Alexandri VII. Decretis, & Propositionibus ab eo damnatis.

IN Belgio contentiones ardebant ex plerisque Thesis, & libris hinc inde sparsis, proscriptis olim Michaelis Bay, & Jansenistarum novitatis redolentibus, quare ab anno 1676, usque ad annum 1690. Praeterea, & viri zelo ardentes, una cum Imperatore, & Rege Catholicæ, apud Sanctam Sedem instantes pro declaratione veritatis, & pace Ecclesiæ, prodit hoc Decretum. Ut referat P. Franciscus Porter (hujus cause Procurator) in System. Decret. secul. 17. cap. 3. §. 3.

DECRETUM.

Sancissimum D. N. Alexander Divina Providentia Papa VIII. prædictus, pro Pastorali cura ovium a Christo Domino sibi commissarum, de earum salute sollicitus, ut inoffenso gradu per rectas semitas possint incedere, & pascua nimis perniciose in prædictis doctrinis exhibita vitare, unius supra triginta propositionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentiss. & Reverendiss. D. D. Cardinalibus contra hereticam pravitatem generalibus inquisitoribus commisit, qui tantum negotiū diligenter aggressi, eique sedulo, ac plenis inculcantes, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctiati sui sigillatum detulerunt.

Hic referuntur 31. Propositiones, & concluditur Decretum sic.

Quicunque maturius consideratis idem SS. statut, & decrevit 31. supradictas Propositiones tamquam teherarias, scandaloas, male sonantes, injuriosas, heres proximas, heresim sapientes, erroreas, schismáticas, & hereticae respectice esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, & prohibet: ita ut quicunque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defendent, ediderit, aut de eis etiam disputaverit, publicè, aut privatim tractaverit, nisi formam impugnando, ipso facto incidat in excommunicati-

cationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pte tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Insuper districte in virtute sanctæ obedientia, & sub intermissione Divini Judicij prohibet omnibus Christifidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis, & status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliqua ipsarum ad proximam deducant.

Nom intendit tamen Sanctitas sua per hoc Decretum alias propositiones in majore numero ultra supradictas 31. jam exhibitas, & in hoc Decreto non expressas, approbare. Hoc Decretum fuit Romæ more solito publicatum an. 1690. die 20. Decembris, cuius propositiones sunt sequentes:

* 2. Prop. 1. In statu nature lapsed ad peccatum formale, & demeritum sufficit illa libertas, qua voluntarius, ac liberum fuit in causa sua peccato originali, & voluntate Adami peccantis. Damnata. Quia ex D. Th. in 2. dist. 30. q. 1. a. 2. Oportet quod secundum hoc, quod aliqui ratione culpa habeat, secundum hoc ratio voluntarii in ipso reperitur. Sicut autem est quoddam bonum, quod respicit naturam, & quoddam quod respicit personam; ita etiam est quoddam culpam, & quoddam personam. Unde ad culpam personam requiritur voluntas personæ, sicut patet in culpa actuali, quæ per actum personæ committitur. Ad culpam vero naturam (nempe originale peccatum) non requiritur nisi voluntas in natura illa: Ergo licet ad peccatum originale, quod ex Adamo contrahimus, sufficiat illa libertas, & voluntas, non vero ad nostræ actualia, quæ ex nostris actibus sunt.

Add. e. quod hæc propositio damnata sit a Tridentino, ut heretica sess. 6. cap. 4. 5. & 6. & S. Pio V. contra Bajum, & Innoc. V. contra Jansenium; non solum contrariatur Fideli, sed subvertit omnia principia Philosophia moralis: si enim non sit liberum aliquid in nobis, tollitur deliberatio, exhortatio, præceptum, & punitio, laus & vietur, ait D. Th. quast. 6. de Malo, art. un. ex Regul. 3. Et hic.

Oppono: Actus externi, etsi non sint in se formaliter liberi, sunt demeritori, & poena digni, si male ergo etiam actus nostri ob libertatem Adami. Nego consequiam, quia illi sunt in nostra potestate, & a voluntate libera sunt determinantes: non vero isti.

* 3. Prop. 2. Tametsi detur ignorantiæ invincibilis juris naturæ, hec in statu nature lapsed operantem ex ipsa non excusat à peccato mortali. Damnata. Hec est radix errorum Jansenismi, dicentes, ignorantiam invincibilem juris naturæ esse ponam originale peccati, & non excusat à culpa. Sed ex propositione antecedenti patet, non esse nobis voluntariam; & sic excusat. Tum etiam ex D. Th. 1. 2. quast. 76. art. 3. & quast. 3. de Malo, art. 8. & quast. 11. de Verit. art. 4. ad 5. dicente: Si talis sit ignorantia, quæ omnino sit involuntaria, sive quia est invincibilis, sive quia est eius, quod quis sit non tenetur, talis ignorantia omnino excusat à peccato.

Oppono: Christus Luce 12. ait: Servus, qui sci voluntatem Domini, & non facit, vapulabit multis, qui autem non cognovit, & fecit digna plagi, vapulabit paucis: Ergo ignorantia non omnino excusat. Ideo David Ps. 24. Ignorantias meas ne memineras. Et Heb. 9. dicitur: quod Pontifices offerebat pro sua & populi ignorantia. Resp. cum D. Th. in Caten. aut. ad illum locum: Servos puniunt ignorantiam; quia cum ipse potuisse, noluit, sed pigris ipse fuit ignorantia causa. Unde texus loquuntur de ignorantia invincibili, & culpabili. Vide Tract. 6. circa ignorantiam invincibilem juris naturalis.

* 4. Prop. 3. Non licet sequi opinionem, vel interprobabilis probatissimam. Damnata. Hec incidit in Siciliam, cupiens vitare Charybdis. Potest enim sequi opinio probabilior, ut diximus prop. 3. Innoc.

Et D. Th. in cap. 1. lib. Ethic. ait: Materia moralis talis est, quod non est ei conveniens certitudo. Nempe Mathematica, & perfecta, sicut est in Physicis, & Metaphysicis; sed moralis, ut explicat Goonet cum illi. Marinis.

* 5. Prop. 4. Dedit semetipsum pro nobis oblationem Deo non pro sola elección, sed pro omnibus, & solis fidelibus. Damnata. Quia D. Th. in 3. part. quest. 46. art. 4. probat, convenientissimam fuisse Christi mortem crucis hac quinta ratione: quia hoc competit universali salvationi totius mundi. Unde Greg. Nicenius dicit: Quod figura crucis a medio contactu in quatuor extrema paritura significat virtutem, & providentiam eius, qui in ea peperit, ubique diffusam. Chrys. etiam dicit: quod in Cruce expansis manibus moritur, ut altera manu veterem populum, altera eos, qui ex gentibus sunt, trahat. Item patet 2. Cor. 5. Una pro omnibus mortuus est Christus. Et 1. Tim. 2. dedit semetipsum redempcionem pro omnibus. Et 1. Joan. 2. Pro totius mundi peccatis. Unde quod sufficientiam pro omnibus; quod efficaciam verò, fructum, & effectum pro illis, qui eius gratia, & sacramenta utuntur, oblatius est.

Oppono: Math. 26. His est Sanguis meus Novi Testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum. Resp. D. Th. ibidem: Et pro multis, & pro omnibus: quia si consideretur sufficientia, 1. Joan. 2. Ipsa est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris tantum, sed pro iustitia mundi. Sed si consideramus efficaciam non habet effectum, nisi in his, qui salvantur, & hoc ex culpa hominum. Inde Trid. sess. 6. cap. 3. Et si ille pro omnibus mortuus est, non omnes tamen mortis eius beneficium recipiunt.

* 6. Prop. 5. Pagani, Iudei, Hæretici, aliquæ bujus generis: nullum omnino accipiunt a Jesu Christo, influxum, adeoque hinc redit infres, in illis esse voluntatem nudam, & inertem, sine omni gratia sufficiente. Damnata. Error hujus patet ex immediactione dicti; & quia ex D. Th. 3. contra Gent. cap. 159. illi soli gratia privantur, qui in se ipsis gratiae impedimentum præstant; sicut Solis mundum illuminante in culpam imputatur ei, qui oculis claudit, si ex hoc aliquid malum sequatur, licet videre non possit nisi lumine Solis præveniatur.

* 7. Prop. 6. Gratia sufficientis statu nostro non tam utilis, quam perniciosa est, sicut proinde meritorum posse: à gratia sufficiente libera nos Domine. Damnata. Pro intelligentia, Nota, quod gratia, seu auxilium sufficiens (ut volunt aliquid Thomistico cum Lemos) dicuntur, qua verè, & simpliciter, quantum est de se, & ex parte Dei, sufficit ad bene operandum, in eaque offert Deus auxilium, quod requiriatur efficax ad operandum, quodque inhabilit tribuitur, nisi homo resistat, & impedimentum ponat. Val ut alii volunt, dicunt ex efficacia, quæ ex se habet ita ut ex parte actus primi, sive potentia nihil præter ipsam requiratur ad operandum, daturque non solum ad posse, sed agere, licet ad hoc ex parte actus secundi requiratur efficax.

Inde bene ait Petrus de Lédesma: Omne auxilium sufficientis comparatione unius actus semper est efficax respectu alterius, v. g. sufficientis ad perficendum actum fidei, est efficax ad producendum pias cogitationes. Et sufficientes ad contritionem est efficax, ad attinuionem, & alios actus imperfectorum regulariter eam antecedentes.

Nunc contra damnatam D. Th. 1. 2. q. 106. art. 2. ad 2. Si quis post acceptam gratiam Novi Testamenti peccaverit, majori pena digna, tamquam majoribus beneficiis ingratus, & auxilio sibi dato utens; nec tamen propter hoc dicuntur, quod Lex nova iram operatur; quia quantum est de se, auxilium sufficiente dat, ad non peccandum. Et q. 102. art. 2. sit quod Prov. 16. & alibi idem dicitur: Hominis est preparare animam, & à Deo voluntas hominis preparatur, & à Deo gressus hominis diriguntur; quia ipse

ipse bonus motus liberti arbitrii, quo quis præparatur ad bonum gratie suscipiendum, est actus liberi arbitrii motus a Deo.

Unde sicut liberum arbitrium optimum est homini bonum, eo quod ad hoc possit eo uti, licet multoties non eo bene utatur; ita & gratia, seu auxilium sufficiens optimum homini sicut bonum mille, conceptum, deliciabile, & magnum beneficium, pro quo, & amplioribus, & efficacioribus auxiliis Deum debeat exorare, & quod eum liberet a non usu, vel resistencia, quæ solum culpa hominis accedit. Fanionista ergo, qui propter hoc petti a gratia sufficienti liberari, poterit etiam patere a libero arbitrio, a gratia Christi Mediatrix, à sanctis inspirationibus, liberari, eritque ex illis, qui cum Iude, & impio dicunt Deo: Recede a nobis, scientiam viam tuorum volunatum, Job. 21.

* 8. Prop. 7. Omnis humana aetate deliberata est Dei dilectio, vel mundi; si Dei, caritas Patris est; si mundo concupiscentia carnis, hoc est, mala. Damnata. Quia ex D. Th. 1. 2. quast. 3. art. 3. ad 3. & art. 4. & quast. 11. art. 2. & art. 6. ad 3. loquendo de fine intermedio, & de ultimo: Non oportet, ut semper aliquis cogitet de ultimo fine, quandoque aliquid agit, vel operatur, sicut non oportet, quod qui valit per viam, in quolibet passu cogitet de fine. Et 2. 2. quast. 10. art. 4. ad 2. fides dirigit intentionem respectu finis ultimi simul supernaturalis, sed lumina naturale rationis, respectu aliœni boni conaturalis potest etiam dirigere.

Unde non omnis actio deliberata, quæ non est charitas Dei, est mala, quia plures possunt esse bona, & virtus, nempe opera justitiae, penitentiae, aliarum virtutum moralium, & Fidei, & Spei, & Religionis proper bonitatem earum. Quia in habentibus charitatem meritorum, erunt, in peccatoribus vero, eti non meritorum, erunt tamen bona. Et loquitur in actu exercito, non in actu signato, id est actus secundum speciem indifferentes sunt in individuo deliberatis, & in actu signato referentes in Deum saltem relatione habituali implicita, & interpretatione ex aliquo fine honesto. Boni vero in actu exercito sua species, & objecto referuntur, quamvis hoc actu homo non cogitet, sed eos faciat ob bonitatem objectivam eorum.

Ex his refuta manet nova quadam opinio Jansenistarum, & aliorum rigidorum asserventium, omnem actionem humanae ne malia sit, debere dirigere auctulariter ad Deum, contra quos late, & eruditè Card. Aguirre tom. 3. Theol. Tract. 7. disp. 130.

* 9. Proposito 8. Necessitatem Iudeolum in omni opere peccare. Damnata. Quia D. Th. 2. 2. quast. 2. art. 1. in corp. probat contrarium, & ad 3. ait: Per hoc, quod fides formata sit informis, defecta nempe amoris, non mutatur ipsa fides, sed mutatur subiectum fidei, quod est anima; quod quandisque quidem fidem habet sine charitate, quandoque autem cum charitate. Et Trid. sess. 6. can. 18. Si quis dixerit, amissa per peccatum gratia simil fides semper amitti, aut fidem, quæ remaneat, non esse veram fidem, licet non sit vita, aut eum, qui fidem sine charitate habet, non esse Christianum, anathema sit.

* 13. Proposito 13. Quisquis etiam eterna mercede intueta Deo famulatur, charitate si caruerit, vivit non caret, quoties intueta fides beatitudinis operatur. Damnata. Vide prop. 10. Et S. Th. 2. 2. q. 17. art. 6. dicente: Via generationis spes est prior charitate. Sicut enim aliquis introducitur ad amandum Deum per hoc, quod timens ab ipso puniri cesat a peccato, ut August. dicit super 1. cap. Joan. Ita etiam spes introducit ad charitatem, in quantum aliquis sperans remunerari a Deo accenditur ad amandum Deum, & servandum præcepta ejus. Et ad 2. Non omnis spes provenit à charitate, sed motus solum spes formata. Unde etiam qui charitate caruerit, potest exercere actus virtutis spes Theologica.

Aaaa
Pro

* 14. *Propositio 14.* *Timor gehenne non est supernaturalis.* *Dannata.* *Propositio 15.* *Attritio, qui generne, & penarum metu concipitur, sine dilectione benevolentie Dei, propter se, non est bonus motus, ac supernaturalis.* *Dannata.* *Nota 1.* *ex D. Thom. 2. 2. q. 19. art. 5. § 11.* *quod timor servilis est, quo quis timet peccatum, quam habet pro objecto, filialis vero & castus offensam Domini, & Patris, & separationem ab eo, senz subjectionem, cum quadam reverentia, qua est primarius ejus actus.* *Nota 2.* *ex eodem. & Banecl. in Curs. Theol. tom. 7. Tract. 4. q. 5. art. 1.* *quod servilis potest duplicitate considerari, nempe in quantum servilis seu ut purè servilis, ita ut solùm timeat peccatum; & nullo modo amet justitiam; vel quod substantiam, aut habens aliquid admissum de filiali, ita ut timeat culpam, ab eaque abstineat ratione peccati, intendens saltem ineficaciter obtinere gratiam, & charitatem, qua Deum diligit. Hoc notatio.*

Resolvi. *D. Thom. art. 4.* *Quod timor servilis (quis est timor gehenne, & attritionis) in quantum servilis, est charitati contrarius & malus, quia servitus libertati opponitur, sed praedita servitatis non pertinet ad speciem timoris servilis, sicut nec in formitas ad speciem fidei informis, species enim moralis habitus, vel actus ex objecto accipitur. Et ideo timor servilis secundum suam substantiam bonus est.*

Et q. 22. art. 2. art. 2. *De timore filiali dati praeceptum, sicut de dilectione. De servili vero est praeceptum inclusum aliis Decalogi, & in secundariis legis preceptis. Et de hoc ait. *Carthus Matth. 10. Timete eum, qui potest & sanamus, & corpus perdere in gehennam.* Et Angel. *Apocalypsis 12. Timet Dominum, &c.* Unde bonus, honestus, & Deo horatus, praeceptus est. Et ideo timor gehenne, ut est attritio, etiam sine dilectione benevolentie, domini Dei, Spir. Sancti impulsus, supernaturalis est, ex Tr. sess. 14. c. 4.*

Opono: *Joan. 5. Perfecta caritas foris mittit timorem.* *Ex S. August. ibi: Rom. 8. Quia timore aliquid facit, eti. bonum sit, quid facit, non tamen bene facit.* Idem alibi repetit, sicut ali SS. PP. 2. Ex S. Thom. cit. art. 6. timor servili ex amore sui causator; sed hinc est malus: ergo, &c. 3. *Quia oponitur charitati, sicut amor mercenarius, qui est malus.*

Ad 4. Resp. D. Thom. art. 4. ad 1. intelligentiam esse de eo, qui facit aliquid timore servili, in quantum servili est, ut diximus, non vero quod substantiam, vel misto. Ad 2. *ex D. Thom. ibi: Amor sui tricipiter se potest habere ad charitatem: uno enim modo contrariatur charitati, secundum quod aliquis in amore proprii boni finem constituit. Alio vero modo in charitate includetur, secundum quod homo se propter Deum, & in Deo diligit. Tertio modo a charitate distinguuntur, sed charitati non contrariatur, puta, *cam aliquis diligit seipsum secundum rationem proprii boni, ita tamen, quod in hoc proprio bono non constituit finem.* Et sic timor peccatum potest esse cum charitate. *Ad 3. Resp. cum D. Th. art. 4. ad 3.* Amor mercenarius dicitur, qui Deum diligit propter bona temporalia, quod secundum se charitati contrariatur, & ideo semper est malus; sed timor servilis secundum substantiam non importat nisi timorem peccatum. *Vide Tr. 13. Ex. 3. n. 7. 8. 9. 10. Propos. 16.* Ordinem praemitti satisfactionem absolutioni induxit non politia, aut institutio Ecclesie; sed ipsa Christi lex, & prescriptio, natura rei id ipsum quodammodo dictante. *Dannata. Propos. 17.* Per illam proximam mox absolvendis ordo penitentiae est inversus, *Dannata. Propos. 18.* Consuevit do moderna, quoad administrationem Sacramenti penitentiae, etiam si eam plurimorum hominum suscitent auctoritas, & multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ecclesia non habetur prouisu, sed abuso. *Dannata.**

Hanc AA. dicebant: Satisfactionem, & emanationem vitæ debere præcedere absolutionem. Sed contra est, *D. Thom. 3. p. 9. 90. a. 3.* de partibus pos-

* 18. *Propos. 22.* *Sacrilegi sunt judicandi, qui jus ad Communionem percipiendam pretendunt, antea quoniam condignam de delictis suis penitentiam egrediunt.* *Dannata.* *Vide in hoc Exam. num. 15. Propos. 23.* *Similiter arcenti sunt à Sacra Communione, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnibus miserationibus expersi.* *Dannata.* *In hac, uti improposit. 7. 10. 13. 14. & 15. appetat magis error existimat, quod omne, quod deliberat actualiter fit, si non est ex purissima Dei dilectione, est peccatum.* *Sed contra est D. Thom. 2. 2. q. 24. a. 8. ubi quarens Utrum charitas in hac vita possit esse perfecta? In corp. resolvit ita: Ex parte diligenter tunc est charitas perfecta, quando diligit tantum, quantum potest, quod quidem contingit tricipiter. Uno modo sic quod totum cor hominis actualiter semper feratur in Deum, & hinc est perfectio charitatis Partis, que non est possibilis in hac vita, in qua impossibile est, propter humanae vita infirmitatem, semper actu cogitare de Deo, & moveri dilectione ad ipsum.*

Alio modo, ut homo studi suum depetrerit ad vacandum Deo, & rebus Divinis, prætermis, allis nisi quantum necessitas presentis vita requirit. Et ista est perfectio charitatis, que est possibilis in hac vita, non tamen est communis omnibus habentibus charitatem. Tertiò modo ita, quod habitualiter aliquis totum cor suum ponat in Deo, ita scilicet, quod nichil cogitet, vel velit, quod Divine dilectionis sit contrarium, & haec perfectio est communis omnibus charitatibus habentibus.

Et art. 9. distinguunt tres gradus charitatis, nomenque incipiens, proficiens, & perfecta, assimilans corporalium hominis augmentum. Et ad 3. art. 1. *Quod perfecti etiam in charitate proficiunt; sed tamen non est ad hoc principalis eorum curia, sed jam eorum studium circa hoc maximè versatur, ut Deo inharetur, & quamvis hoc etiam quarrant incipientes, & proficientes, tamen sentiunt circa alia suam solitudinem, incipientes quidem de vita peccatorum, proficientes vero de profectu virtutum.* In his igitur omnibus est charitas perfecta, licet solam in perfecta sit in statu perfecto. In omnibus est perfecta essentia, in perfectis etiam accidentia, & ut sit ipse D. Thom. 9. 19. art. 8. *Charitas perfecta, & imperfecta non differunt secundum essentiam, sed secundum statum, sicut infans, & adulst. Unde in omnibus illis, prater actus dilectionis purissime, repitantur actus aliarum virtutum, & meditationum, & omnes actus, qui non contrariantur charitati, non sunt mali. Ideo sunt sancti sacerdlegi, nec à Communione arcendi, sed ea reficiendi.*

* 19. *Propos. 24.* *Oblatio in Templo, qui fit, ut sit a B. V. Maria in die Purificationis sua per duos pullos columbarum, unum in holocaustum, & alterum pro peccatis, sufficiens restans, quod inde digna purificatione, & quod Filius, qui offeratur, etiam maculatus matris maculatus esset, secundum dum verba legis,* *Dannata. Contra hanc hereticam, & blasphemiam dicit D. Thom. 3. p. 9. 37. art. 4. Querens utrum Mater Dei convenienter ad Tempulum purganda occederit?* *Ei id corp. dicens: Resp. dicendum, quod sicut plenitudine gratiae a Christo derivatur in Matrem, ita deinceps, ut Mater humiliata Filii conformetur; humiliabit enim Deus dat gratiam, ut dicitur Jacob. 4. & ideo sicut Christus, licet non esset legi obnoxius, voluit tamen Circumcisioem, & alia legis onera subire, ad demonstrandum humiliatis, & obedienti exemplum, & ut approbat legem, & ut calumnias occasionem Iudeis tolleret; propter eandem rationem volunt, & Matrem suam implore legis observianas, quibus non erat obnoxia. Hac S. D.*

* 20. *Propos. 25.* *Dei Patris simulacrum nefas est Christiano in Templo collocare.* *Dannata. Contra eis D. Thom. 3. p. 9. 35. a. 3. ad 1. dicentem: Quia in Novo Testamento Deus factus est homo, potest in sua Imagine corporali adorari.* *Ergo sicut per Christi humanitatem, & eius Imaginem ascendimus ad eum*

hac forma collatus: In nomine Patris, &c. prae-
termis illis: Ego te baptizo.⁷ *Damata.* Nam
ex D. Thom. 3. part. quæst. 66. art. 5. oportet, quod
ma Baptismi exprimatur causa, una quidem principis,
à qua virutem habet, quæ est Sancta Trinitas,
alio autem instrumentalis, scilicet Minister, qui
trahit exterius Sacramentum, & ideo oportet in
forma Baptismi de utraque fieri mentionem. Mi-
nister autem tangitur, cum dicunt: *Ego te baptizo;*
causa autem principalis, cum dicunt: *In nomine Pa-
tris, &c.*

* 23. *Propos.* 28. „Valet Baptismus collatus à
Ministro, qui omnem ritum exterrum, formam-
que baptizandi observat; intus verò in corde suo
apud se resolvit, non intendit facere, quod facit
Ecclesia.“ *Damata.* *Quia* dicitur D. Thom. q. 64. art. 8.
ad 1. ait: Instrumentum animatum non solum move-
tur, sed etiam quoddammodo move se ipsum, in quantum
sua voluntaria mover membra ad operandum, &
ideo requirunt ejus intentio, quæ se subiecti princi-
pali agenti, ut scilicet intendat facere, quod facit
Christus, & Ecclesia. Cum autem in corp. ait: Hoc
intentio exprimit per verba, quæ in Sacramentis
dicuntur, puta cum dicit: *Ego te baptizo in nomine
Patris, &c.* Advertit Cajet. Non intendit Auctor,
quod hoc sufficiat ad perfectionem Sacramenti sim-
plicer, sed ad perfectionem ejus secundum humana-
nam certitudinem. Id est, non quod absque intentione
interna, vel cum intentione contraria Ecclesie
(ut volunt contraria) fiat Sacramentum sola intentione
expressa in verbis; sed ad quietandas conscientias,
vel quia non requiritur intentione explicita, cum sufficiat
implícita, aut virtualis.

* 24. *Propos.* 29. „Furitis, & toties convulsus
est assertio de Pontificis Romani super Concilium
Ecumenicum auctoritate, atque in fidei questionis
nibus discernendis infallibilite,“ *Damata.* *Quia* dicitur
D. Thom. ait: Sic ut posterior Synodus pontestatem ha-
bet interpretandi. Symbolum, a priori Synodo conditum,
at ponendit aliquis ad ejus explicacionem; ita
etiam Romana Pontifex hoc sua auctoritate potest
ejus auctoritate sola Synodus congregari potest, & à
quo sententia Synodi confirmatur, & ad ipsum à Sy-
nodo appellatur. Quæ omnia patet in gestis Chalce-
donensis Synodi. *Hoc* S. Thom. q. 10. de Potent. art.
4. ad 1. Et 1. p. q. 6. art. 2. ad 2. & 2. q. 1. a.
ad 2. Et 2. q. 2. *Ex* quibus patet, quare Auctoritas Papæ est
supra Synodum, aut Ecumenicum Concilium, &
in questionibus fidei discernendis infallibilis.

* 26. *Propos.* 30. „Ubi quis invenerit doctrinam
in Augustino clara fundata, illam subtertio potest
tenere, & docere, non respicendo ad ultimam Pon-
tificis Bullam.“ *Damata.* *Ait* enim D. Thom. 2. 22.
q. 11. art. 5. ad 3. *Auctoritas universali Ecclesiæ cir-
ca doctrinam principitaliter residet. In summo Pontifici-
ce: Dicitur enim 24. q. 1. Quoties fides ratio venti-
latur, arbitrio omnes Fratres nostros, & Coepiscopos,
non nisi ad Petrum, id est, ad sui nominis, &
honoris Auctorem (nempe ad Sedem Pontificiam Petri)
referre debere. Contra cuius auctoritatem, nec Hiero-
nymus, nec Augustinus, nec aliquis Sacrorum Doc-
torum suam sententiam defendit. Et ipse Augustinus
lib. contra Epist. fundam. c. 4. ait: *Tenet me in Ecclesiæ Catholica ab ipsa Sede Petri Apostoli, cui pas-
cendas obversus Christus commendavit, usque ad praes-
sentem Episcopum, successio Sacerdotium, Pontificum
nempe, quorum successio à tempore Augustini usque ad presentem Papam omnes tenere debent.* *Quid amplius dicturus sum (ait item Sanctus in Epist.
Joann. Et ego cum eo in presenti) quam cacos (qui)
magnum montem non vident! Qui contra lucer-
nam in candelabro positam oculos claudunt!**

* 26. *Propos.* 31. *Bulla* Urbani VIII. In eminenti-
ti, est subrepitia: *Quia hec Bulla au-
thentica fuit adversus Augustinum Cornelii Jansenii
& per publicam editionem anno 1644. id jam contesta-
tum, præmissio, eorum quæ in ea contra errores*

Baji continentur, longo Examine trium Pontificum,
S. p. V. Greg. XIII. & Urbani VIII. Et propterea an-
no 1644. coram Deputatis Academia Lovaniensis Si-
nichio, & Papiro, Romæ ex matrice Astorum dicta
Bulla transcripta, & collationata fuit, ejusdemque
impressum exemplum consignatum die 29. Juli, ex
Decreto Urbani VIII. die 16. Junii dato. Vide Porter
secul. 17. cap. 1. §. 1. & 2.

*Propositiones Mysticæ damnatae contra Franciscum de
Salina Functione, Archiepiscopum Ducem de Cambrai,
Decretum Innocentii XII. Roma more solito publi-
cate anno 1699. die 13. Martii.*

* 27. *Propos.* 1. „Datur habitualis status amoris
„Dei, qui est charitas pura, & sine ulla admitione
„motivis proprii interesse. Neque timor penarum,
„neque desiderium remuneracionis habent amplius
„in eo paritem. Non anatur amplius Deus propter
„meritum, neque propter perfectionem, neque propter
„ter felicitatem in eo amando invenientiam.“ *Prop. 2.*
„In statu vite contemplativa, seu unitivæ, admitti-
„tur omne motivum interessatum timoris, & spei.“
Prop. 3. „Id quod est essentiale in directione animæ
„est non alius facere, quam sequi pedetentia gratiæ
„cum infinita patientia, præcautione, & subtilitate.
„Oportet se intra hos limites concinere, ut sinatur
„Deus agere, & numquam ad purum amorem ducere,
„nisi quando Deus perunctionem interiorem incipit
„aperire cum huic verbo: quod adeo durum est ani-
„mabus adhuc sibi: affixis, & adeo potest illas
„scandalizare, aut in perturbatione conigere.“
Prop. 4. „In statu sanctæ indifferenciarum animæ non ha-
„bet amplius desideria voluntaria, & deliberata propo-
„ter suum interesse, exceptis iis occasionibus, in
„quibus tota sua gratia fidelite non cooperatur.“
Prop. 5. „In eodem statu sanctæ indifferenciarum, ni-
„hil nobis, omnia Deo voluntus. Nihil volumus, ut
„simus perfecti, & beati propter interesse proprium,
„sed omnem perfectionem, ac beatitudinem volumus
„in quantum Deo placet efficer, ut velimus res is-
„tas impressione suæ gratia.“ *Prop. 6.* „In hoc
„sanctæ indifferenciarum statu volumus amplius salutem,
„ut salutem propriam, ut liberationem eternam, ut
„mercedem nostrorum meritorum, ut nostrum in-
„teresse omnium maximum; sed eam volumus volun-
„tate plena ut gloriam, & beneficium Dei, ut rem
„quam ipse vult, & quam nos vult velle propter ip-
„sum.“

Propos. 7. „Derelegitio non est nisi abnegatio,
„seu sui ipsius renuntiatio, quam JESUS-CHRIS-
„TUS a nobis in Evangelio requirit, postquam ex-
„terna omnia reliquerimus. Ista nostri ipsorum abne-
„gatio non est, nisi quod interesse proprium. Ex-
„tremis probationes, in quibus haec abnegatio, & u-
„nius ipsius derelegitio exerceri debet, sunt tentatio-
„nes, quibus Deus æmulatur vult purgare amorem,
„nullum ei ostendenda perfugimus, neque ullam spem
„quod suum interesse proprium, etiam æternum.“
Propos. 8. „Omnia sacrificia, que fieri solent ab ani-
„mabus quam maxime desinteressat circa earum
„eternam beatitudinem, sunt conditionalia. Sed hoc
„sacrificio non potest esse abolitum in statu ordi-
„nario. In uno extremarum probationum easa hoc sa-
„crificium fit aliquo modo absolutum.“

Propos. 9. „In extremis probationibus potest ani-
„ma invincibiliter persuasum esse persuasione refle-
„xa & quæ non est intimo conscientiae fundis se
„juste reprobat esse à Deo.“ *Propos.* 10. „Tunc
„anima diversa à semetipsa exprimat cum Christo in
„Cruce, dicens: *Deus, Deus meus! ut quid dereli-
„quisti me?* In hac voluntaria impressione despera-
„tionis conficit sacrificium: absolutum sui interesse
„proprii quod aternitatem.“ *Propos.* 11. „In hoc
„statu anima amittit omnem spem sui proprii inte-
„resse, sed numquam amittit in parte superiori, id
„est, in suis actibus directis, & intimis, spem per-
fec-

„festam, quæ est desiderium desinteressatum pro-
„missionum.“

Propos. 12. „Director tunc potest huic animæ
„permittere, ut simpliciter acquiescat jacture sul-
„propræ interesse, & justæ condemnationi, quam
„sibi à Deo indicatam credit.“ *Propos.* 13. „Infe-
„rior Christi pars in Cruce non communicavit supe-
„riori suas involuntarias perturbationes.“ *Propos.* 14.
„In extremis probationibus pro purificatione amoris
„fit quedam separatio partis superioris animæ ab in-
„feriori. In ista separatione actus partis inferioris ma-
„nus hanc omnino coeca, & involuntaria perturba-
„tio; nam totum, quod est voluntarium, & in-
„tellectuale, est partis superioris.“

Propos. 15. „Meditatio constat discursivis acti-
„bus, qui à se invicem facile distinguuntur. Ista com-
„positio actuum discursivorum, & reflexorum, est
„propria exercitatio amoris interest.“ *Propos.* 16.
„datur status contemplationis ad eum sublimis, adeo
„que perfecta, ut fiat habitualis, ita ut quoties ani-
„ma actu orat, sua oratio sit contemplativa, non
„discursiva. Tunc non amplius indiget redire ad me-
„ditionem, ejusque actus methodicorum.“ *Propos.* 17.
„Animæ contemplativae privant intuitu distinctio-
„sensibili, & reflexo Jesu-Christi, duobus tempo-
„ribus diversis. Primum: In fervore nascente earum
„contemplationis. Secundum: anima amittit intuitum
„Jesu Christi in extremis probationibus.“ *Prop.* 18.
„In statu passivo exercent omnes virtutes distinc-
„tive, non cogitando, quod sint virtutes. In quo-
„modo momentu aliud non cogitatur, quam facere
„id, quod Deus vult, & amor zelotypus simul ef-
„ficit, ne quis amplius sibi virtutem vult, nec um-
„quam sit ad eum virtute prædictus, quam cum virtutib-
„us amplius affixus non est.“

Propos. 19. „Potest dici in hoc sensu, quod ani-
„ma passiva, & desinteressata, nec ipsum amorem
„vult, amplius, quatenus est sua perfectio, & sua
„felicitas, sed solidum quatenus est id, quod Deus à
„nobis vult.“ *Propos.* 20. „In confitendo debent
„animæ transformatae sua peccata detestari, & con-
„demnare se, & desiderare remissionem stictum pec-
„tatorum, non ut propriam purificationem, & li-
„berationem, sed ut rem, quam Deus vult, & vult
„nos velle propriam gloriam.“ *Prop.* 21. „San-
cti Mysteriis exsuscurent à statu animalium transfor-
„matur, exercitationes virtutum.“ *Propos.* 22.
„Quamvis haec doctrina (de puro amore) esset puer-
„la, & simplex perfecta Evangelica in universa tradi-
„tionis designata, antiqui pastores non propone-
„bant passim multitudini iustorum nisi exercita am-
„oris interest ipsius gratia proportionata.“ *Prop.* 23.
„Purus amor ipse solus constituit totam vitam
„interiorem: & tunc evadit unicus principium, &
„unicum motivum omnium actuum, qui deliberati,
„& meritorum sunt.“

* 28. *Onnes supradictæ 23. Propositiones, ut te-
merarias, scandalosas, male sonantes, piarum au-
riū offensivas, in præsternicas, ac etiam erroris
respective damnant Pontificem. Et contra eas, in
quantum similes Jansenistæ, patent supradictæ, &
sequentes rationes ex D. Thom. 1. *Quia*, ut astruunt
puram charitatem, destruunt timorem sanctum, & à
Deo sanctam, & præceptam spem, ut pater ex 1. 2.
8. 9. & 10. Propositionibus, contra quas vide num.
14. & 18. hic 2. *Quia*, ut purum Dei amorem os-
tentant, ceteras ejus virtutes occultant, & infamant,
quasi eum impurum reddentes, & earum exer-
citia exulant; appetitumque cælestis thesauri virtutum,
& meritorum, ut malum interesse vocant; sic pa-
tet à prima usque ad ultimum, quo per alium extre-
num in errorem Molinistarum, & aliorum hæretico-
rum incident, de quibus Ex. 3. n. 8.*

3. *Quia*, ut perfectionem doceant, charitatem
ab aliis virtutibus, & earum obiecto, & fine exten-
minant, ut pater in ferè omnibus: sed charitas ex
Apostolo, virtutum, & perfectionis vinculum est;

& Regina à dextris Christi clamyde amoris aurea
vestita, & genitrix omnium virtutum varietate cir-
cundata, ex Coloss. 3. & Ps. 18. SS. PP. & D. Thom.
ibi. Et 2. 2. q. 23. art. 8. dicente: Quod est forma
virtutum, quia per eam ordinantur ad ultimum fi-
num. Et quod est fundamentum, radix, & finis ea-
rum. Et insuper: *Mater*, quia ex appetitu finis ultimi
incipit actus aliorum virtutum, imperando ipsor.

4. Quia desperationem sacrificium nominant: eam
Christo in Cruce concedunt: Christo involuntari-
per tributum tribuant in passione: & in parte in-
feriori animæ voluntarium negant, ut patet art. 10.
ad 14. quod est contra Philosophiam, Theologiam, &
Fidem, & D. Tb. 3. p. 9. 47. art. 1. dicente: Quod
in ipsa Christus passus fuit, quantum ipse voluit, id
Ego pono sicut. Et art. 5. dicente: Rom. 8. dici, quod
Pater pro nobis tradidit illum. 2. In quantum inspira-
vit ei voluntatem patiens pro nobis infundendo ei
charitatem. Unde Isaie 53. *Oblatus est quia ipse vo-
luit*. 3. Non protegendo eum à passione. Unde dice-
bat: Deus, Deus meus, &c.

5. Quia amorem spesi, & sanctæ concupiscentie
Dei, virtutum, meritorum, & gloria vocat interces-
sarium, quasi malum, cum sit validè bonus, & à Deo
præceptus, ut ex D. Thom. jam diximus. Et patet amplius
2. 2. 17. art. 8. Et q. 23. art. 7. & latissime
op. 61. c. 2. & 4. Et ex illo Ps. 118. *Concupisit ani-
ma mea*, &c. *Adhuc anima mea post te*, &c. Et Ps.
72. *Misi adhuc Deo bonum est, posse in Domina
Deo spem meam*. Et Isaie 53. *Animæ mea desideravit
Te in nocte*. Et alia passim in Sacra Scriptura hæc de-
sideria laudantur.

6. Quia charitatem (ac Dei amorem) duram fa-
ciunt, & tristem, & ab ea omne gaudium, & laeti-
tiam spiritualem excludunt; sed ex D. Thom. 2. 2. q.
28. art. 1. Eius effectus proprius est gaudium spiritu-
le, & immunitum. Et q. 82. art. 4. Devotio prius, &
per se gaudium, & laetitiam spiritualem causat. Unde
infiri Raphael de la Torre; quod ita naturaliter,
ut qui devotionem habeat, non possit esse tristis, ni-
si per miraculum. Et Cajet. ibi: Non sunt devote per-
sonæ, qui communiter tristes, ac sylvestres, nesciunt
conversari cum aliis, nisi perturbantur, aut dis-
solvantur. Et quamvis ad purgationem animæ, &
spiritus multiores animæ, Deo disponente, id non perci-
piat, in ea tamen est; ita ut ex Aug. ibi: *Doleat,
& dolore gaudent.*

Tandem quia Deum totius consolationis, dulce-
dinis, ac delectationis fontem, ac plenitudinem, du-
rimum, aridum, & horridum in vita contemplativa os-
tendunt; quod est contra D. Thom. 2. 2. q. 180. a. 7.
dicente: Quia ergo vita contemplativa præcipue con-
sistit in contemplatione Dei, ad quam movere chari-
tas, ut dictum est; inde est, quod in vita contemplativa
non solum est delectatio ratione ipsius contemplationis,
sed etiam ratione ipsius Divini amoris. Et quantum ad
utramque, ejus delectatio omnem delectationem hu-
manam excludit. Nam delectatio spiritualis potior est
quam conversari cum aliis, nisi perturbantur, aut dis-
solvantur. Et quamvis ad purgationem animæ, &
spiritus multiores animæ, Deo disponente, id non perci-
piat, in ea tamen est; ita ut ex Aug. ibi: *Cum
inhesero Tibi ex omni mente mea, nusquam erit lar-
bor, & dolor, sed tuta erit vita mea, tota plena
in te.*

Et op. 61. c. 4. latè, & eruditè probans ex Sacra
Scriptura, & SS. PP. præceptum de amore Dei esse
tam de dilectione amicitia, quam concupiscentia, ait:
Deus igitur sicut præcelit omne concupiscentie: sic
delectat præ omni delectabilis, & hoc triplicerat: quia
generalius: *intimius: durabilis.* Unde Aug. ibi: *Cum
inhesero Tibi ex omni mente mea, nusquam erit lar-
bor, & dolor, sed tuta erit vita mea, tota plena
in te.* Et his colligitur 1. Rejicienda esse quasdam stro-
phas Hispanas titulo: *Audi Cor, & dicam tibi, quod
quid amas*; in præceptum de amore Dei esse
tam de dilectione amicitia, quam concupiscentia, ait:
Deus igitur sicut præcelit omne concupiscentie: sic
delectat præ omni delectabilis, & hoc triplicerat: quia
generalius: *intimius: durabilis.* Unde Aug. ibi: *Cum
inhesero Tibi ex omni mente mea, nusquam erit lar-
bor, & dolor, sed tuta erit vita mea, tota plena
in te.*

dine, & tepiditate, &c. Amor enim essentialiter perfectus cum his omnibus potest esse, ut ex dictis patet, 2. *Discreti* procedendum esse in affectibus, dilectionis, & contritionis, ne supradictae sanctae affectiones excludantur: v. g. dum in prosa Hispana nomine S. Francisci Xaverii dicitur: *Non moveat me Deus, ad diligendum te celum, quod mihi promisiisti, neque infernus adest metuendus, quo minus offendam Te.* Caute, inquam, procedendum, ne spes, & timor sanctus excludantur. Melius enim diceretur: *Magis moveat me Deus, ad diligendum Te, amor tuus, quam celum, quod mihi promisiisti: magis, & multò magis etiam, quam infernus adest metuendus obsterat, quo minus tñcire offendam Te.*

Tandem, ne in extrema laxantum, & opprimentium incidas. *Nota* hac S. Alberti Magni verba in Compendio Theolog. verit. c. 52. Cavenda est conscientia nimis larga, & nimis stricta, nam prima generat presumptionem, secunda desperationem; item prima sepe dicit malum, bonum; secunda est contra bonum, malum; Item prima sepe salvat damnandum; secunda est contra, damnat salvandum. Decreto Innoc. XII. damnans opinionem affirmantem, posse per Bullam Crucis ubique absolvī. V. Tr. 18. Ex. 2. num. 31.

EXAMEN V.

De Pœnitentia, & Indulgencie, Notis aliis, & Decretis.

I. *Nota* 1. circa dicta Tr. 13. Ex. 3. de Amore Dei requisito in attritione ad Sacramentum Pœnitentie, dum alii affirmant, alii negant, prodiisse Decretum ab Alexander VII. anno 1667. die 5. Maii cuius fidelibus præcipuum: Non audiant alicuius Theologice censura, alteriusque injuria, aut contumelie, noxa taxare alterutram sententiam, sive negantem necessitatem aliquis dilectionis Dei, qui hodie inter Scholasticos communior videtur; sive asserentem, dicta dilectionis necessitatem, donec ab hac Sancta Sede fuerit aliquid hac in re definitum. *Adverte* tamen, in utraque sententia requiri proposatum, & voluntatem efficiacem, & emendationis vitia, sive omnem malam consuetudinem excludentem. De quo Tract. 17. Ex. 3. num. 52. & 54.

II. *Nota* 2. Decretum Clementi X. pro pace, & unione inter Regulares, & Episcopos circa illorum licentias prædicandi, & confundi, de quo Tr. 13. Ex. 5. & Tr. 17. Ex. 3. num. 39. in Hispania publicatum, & admissum esse, patique aequivoceptionem AA. asserentes non admissum, sed supplicatum esse à Regre Catholicó, ut patet in Epistola Encyclica Regiane Hispanie Gubernatarum, omnes ejus Episcopos de hoc admonente, & prudenter eos in hoc procedendum, iuxta decorum debitum Religiosorum demandante, quam latè, & authentice ait Cardenas tom. 4. dissert. 2. c. 6. art. 7. q. 2. §. 2.

Nota 3. Revocatas fuisse à S. Pio V. anno 1567, die 8. Februario Buila *Si si Dominici* 30. in Buillario magno, *Indulgencias questuaras*, nempe, que publicant pro elemosynis, vel ad quas lucrandas elemosynas necessaria sunt certi personis, & locis concessas. *Not.* 4. Quod Alexander VII. anno 1667. die 6. Februario Decretu, revocavit indulgentias concessas, usque ad ipsum, numismatis, imaginibus, &c. Et declaravit, quod Corone, Rosarii, grana, numismata, & Imagines Sancti Caroli Borromei, vel quaque Coronatorum per Gregorium XV. & omnes aliae per suos prædecessores benedictæ, & etiam a Sua Sanctitate concessæ, non transiret ad alias personas ab ea, cui prima vice fuerint distributa, & quod non possint commodari, neque una perdita possit alia loco eis subrogari; quod si fiat, careant Indulgencies concessas. *Non obstante in contrarium qualibet concessione, quamvis de illa debet fieri specialis mentio.*

Hinc Indulgencies concessæ à Paulo V. pro Martione de Villena granis, numismatis, &c. & eis attingatis, & aliae istis similes diversis granis concessæ, ut dicitur *Miliari* ab Urbano VIII. pro Comite de Monte Rey, sunt revocatae. Vide Mag. Sanch. Ex. Indulg. Tract. 3. cap. 8. & 9. Ideo fecerunt sequentes Pontifices, & novissimum Innocentius XI. sequenti Decretu.

DECRETUM
INNOCENTII XI.

De Indulgencie.

I. Elate sapienti fuere ad Sacram Congregacionem, Indulgencies, sacrisque Reliquis prepositam, Indulgencies quadam confitæ; & omni falso, que per diversas Orbis Christiani partes circumferuntur; aliae vero examinanda, quæ adhibitor studio inventae sunt, vel apocryphae, vel à Romanis Pontificibus revocatae, vel nullæ, quod datum eis tempus præteriisse; quarum quidem plurimæ cum non facient cognitionem habeant, Christi-fideles harum rerum minus peritos fallunt, qui spe Indulgencies remissionisque peccatorum sanctorum consequenda, frustrantur. Quamobrem Sacra Congregatio vehementer cupiens hinc malo magis in dies seruent occurrere, anniversarum profecti, & Indulgencies dignitati consulere, plures illarum singulare diligenter colligi, & in Indicem referri curavit.

Tales in primis sunt illæ, uti asserunt, concessæ à Joanne II. & Sixto IV. recitantes Orationem charitatis Jesu Christi Domini nostri: *Precor te, piti meum Domine*, &c. ab Urbano II. Ecclesiæ Sancte Matris, ut vulgo dici solet, Compagnola, & S. Victoræ. Ab Eugenio III. revelatione de plaga in humero Iesu Christi facta S. Bernardo. Ab Innocentio III. Archi-Confraternitati, & Ordini Redemptionis. A Bonifacio IX. visitantibus Capellam S. Nicolai de Torrentino in ejus die festo. A Joanne XXII. osculariis mensuram plantæ pedis B. Mariae Virginis, ab Alessandro VI. Imaginis B. Marie vulgo dictæ Laghetæ. A Leone X. gestantibus funiculum S. Francisci, primæ in Urbe impressæ, deinde Mediolani anno 1565. (sua tamen habent, & vera Confrateria Archi-Confraternitatis Cordigerorum S. Francisci.) Recitantes Salutationem Angelicam ad pulsus horologij, & Imaginis Conceptionis Mariae Virginis Immaculatae, & admissum esse, patique aequivoceptionem AA. asserentes non admissum, sed supplicatum esse à Regre Catholicó, ut patet in Epistola Encyclica Regiane Hispanie Gubernatarum, omnes ejus Episcopos de hoc admonente, & prudenter eos in hoc procedendum, iuxta decorum debitum Religiosorum demandante, quam latè, & authentice ait Cardenas tom. 4. dissert. 2. c. 6. art. 7. q. 2. §. 2.

Nota 3. Revocatas fuisse à S. Pio V. anno 1567, die 8. Februario Buila *Si si Dominici* 30. in Buillario magno, *Indulgencies questuaras*, nempe, que publicant pro elemosynis, vel ad quas lucrandas elemosynas necessaria sunt certi personis, & locis concessas. *Not.* 4. Quod Alexander VII. anno 1667. die 6. Februario Decretu, revocavit indulgentias concessas, usque ad ipsum, numismatis, imaginibus, &c. Et declaravit, quod Corone, Rosarii, grana, numismata, & Imagines Sancti Caroli Borromei, vel quaque Coronatorum per Gregorium XV. & omnes aliae per suos prædecessores benedictæ, & etiam a Sua Sanctitate concessæ, non transiret ad alias personas ab ea, cui prima vice fuerint distributa, & quod non possint commodari, neque una perdita possit alia loco eis subrogari; quod si fiat, careant Indulgencies concessas. *Non obstante in contrarium qualibet concessione, quamvis de illa debet fieri specialis mentio.*

* 3. Talis Indulgencies Sodalitatis S. Nicolai, qua-

De Propositionibus damnatis.

repetita quinques Oratione Dominica, & Salutatione Angelica, unam liberari animam quolibet die à Purgatoriis penitentia affirman. Tales aliae Perusii Confraternitatis Sanctorum Sebastiani, & Roqui, & Romæ Societas S. Bernardi, ad Columnam Trajan. Tales demum aliae Crucis signatorum S. Eustorgii Mediolani, Ariminii, & Bononiæ.

Eius genets sunt, & illæ concessæ, ut ajunt, Capelle Rosarii in Ecclesia S. Antonii de Robigo, seu Rodigi, vel Ecclesia SS. Trinitatis Bergomi, aut S. Petri Montis Todini in die festo Inventionis Sanctæ Crucis: vel gestantibus funiculum S. Francisci de Paula, vel celebrantibus Missas S. Augustini, aut alias quinque in honorem quinque Festivitatibus B. V. vel recitantibus Officium S. Francisci Romæ, aut Antiphonam: *O Patria magna*, &c. in memoriam Passionis JESU, aut Rosarium S. Annæ, (quod Congregatio Sacrorum Rituum non probat) aut Orationem, que impressa cum imagine S. Anne circumferi solet: *Ave gratia plena*, &c. (que Oratio prohibetur) aut Officium Conceptionis B. V. Immaculatae, quod assertur a Paulo V. probatur fuisse; aut Orationem: *Dominus noster in sancta Syndone*, &c. (exscripta Indulgencia centum dierum 1671, concessa precibus Ducas Sabaudie ad annos 25. cunctis in illius dicti degentibus) aut illam: *Ave filia*, &c. post Communionem recitandam; vel aliquo conspicuo signo venerantibus Sancissimi Eucharistie Sacramenti nominem. Indulgencies rursus octoginta millionum annorum veteri de Tabula scripta, quam in Basilica Lateranensi asservari affirmant, pro dicentibus Orationem illam vere plam: *Deus, qui pro redemptio mundi*, &c. tunc impresse fuerunt Papæ anno 1670. sub hoc titulo: *Summarium Indulgientiarum concessarum à Sancissimo Domino nostro Papa Leone Decimo Imagini Conceptionis Gloriosa Virginis Marie*; vel Pisauri sub nomine B. Joanne anno 1608. Vulgate, vel Barletæ, seu Baraliù à recitantibus quasdam, non sanè malas orationes, lucrandæ, vel Parmas à visitantibus per Quadragesimæ dies Ecclesiæ Teruli Ordinis S. Fratris. Vel Pistoii, & Vestalæ, à recitantibus Oratione: *Ave Sanctiss. Maria Mater dei, Regina Cœli*, &c. Et aliae in peculiari impresso libro descriptæ, quibus suis dictis Devotis Seraphicis, & Benefactores.

* 4. Ex quibus *Nota* 1. Hoc Decretum esse revocatum, & declaratum, & dimane immediate ab ipso Innocentio XI. & obligare, ut diximus n. 1. 2. *Onnes* Indulgencies, usque ad n. 74. inclusive contentas, nullas esse, & abolendas. Orationes vero illas pliæ, &c. vulgo de la Sabana Santa, & alias, non esse prohibitas, immo frequentandas ob meritum, licet non habeant Indulgencies. Oratio vero, que n. 3. refertur, vulgo *Ave Maria de S. Anna*, prohibita est. Rosarium autem S. Andreæ, non approbat. Illud Officium Conceptionis licet non hic, tam in Expurgatorio Hispano prohibitus es, sicut etiam Oratio, que dicitur inventa in Sepulchro Domini, & hic n. 4. refertur, de quo Lumbier n. 1000.

3. Indulgencies plenaria, que num. 2. declaratur, nulla es, que concessa dicitur à Clemente X. recitantes missæ, meridiæ, & vesperæ Antiph. *Angelus Domini*, &c. & in fine *DEO gratias*, & *Maria*. Sed hoc non est, que à Lezana tom. 2. verb. Indulg. n. 20. ex ceremoniali sui Ordinis refert concessa à Paullo III. eam recitantibus genitæ, (etiam tempore Paschal. exceptis Dominicis diebus, à primis Vesperris) cum Oratione, *Gratiam tuam*, &c. Cum non dicatur concessa à Clemente X. nec in fine *Deo gratias*, &c. Unde adhuc videare stare, ut ait Lumbier n. 1156.

Idem potius dici potest (ut plures Moderni assertant) de Indulgencia plenaria, que est vera *Cruix*, & *Tabella*, apud Minoritas, à Rodr. tom. 2. QQ. Regul. q. 87. art. 12. Et Diana part. 4. resol. 24. & alii res ferunt concessa ab Adriano VI. recitantibus ter. *Angelus Domini*, &c. ad tria signa campanæ post Solis occasum; quia haec, nec à Clemente, nec manæ, nec meridiæ, & vesperiæ, nec in fine cum *DEO gratias*, &c. dicuntur concessa.

* 5. *Decretum* n. 5. allegata erant revocatoria, Indulgencies præcipue per aggregationem, & communicationem concessarum, & hic confirmantur; Decretum enim Clementis VIII. anno 1597. revocabit omnes Indulgencies neque ad ipsum concessas Coronis, Rosariis, Numismatis, &c. Pauli V. Constitutione Romanus Pontifex, &c. que tom. 3. Bular novis fol. 201. extat, revocavit Indulgencies Regularibus concessas, de quibus iam diximus Tr. 17. Ex. 1. n. 37. Unde si post hanc Constitutionem Religiones non habent confirmatas à Sede Apostolica Bulas communicationis, quoad Indulgencies, jam non datur in eis, quoad